

conferencen var efter hans Mening i een Henseende en ligesaa sørgelig Historie som vor Krigs Historie, og denne Historie bestaar i, at naar vi have givet vort Samtykke til de Forbringere, som de neutrale Magter ifølge de facitste Forhold mente at kunne stille til os, og naar vore Modstandere ikke gik ind paa dem, have de neutrale Magter stillet nye Forbringere. Da omsider England fremkom med sit Forslag om en Afstaaelse af Lauenborg, Holsten og Landet Syd for Stien-Danevirke, tilraadede han Kongen at gaae ind paa denne Afstaaelse, uagtet man med Grund kunde sige, at denne var Danmarks første Deling. Men paa Englands Soldgæstforslag kunde han ikke gaae ind, uden at Waabenlykken paany var bleven forsøgt, fordi han ansaae det som sandsynligt, at vi vilde saae materiel Understøttelse fra dette Land. Uagtet Monrad ikke udtalte det, er det nok afgjort, at dette hans Haab støttede sig til Udtalelser af Lord Palmerston selv, som var tilbøjelig til en kraftigere Optræden, men som blev overstemt i Cabinetet og som senere fandt sig i at slutte sig til Majoritetens Anstuelser. Har det været ubelukkende Conseilspræsidenten, til hvem Ministeriet Monrad satte sit Haab, saa kan man forstaae, hvorledes dette Haab ikke svigtede, selv da de engelske Besultmægtigede paa Conferencen ifølge en nys offentliggjort Skrivelse fra Lord Russell til Sir A. Paget af 6te Juli spurgte om, hvorledes den danske Regjering kunde vente ved Krig at faae bedre Betingelser; han tilføjer, at England aldrig har forpligtet sig og heller ikke nu kan forpligte sig til at understøtte den danske Sag med Waaben eller paalægge Tydskland de ved Conferencen foreslaaede Betingelser. Monrad antager ikke, at der nu er nogen europæisk Crance, til hvilken man kan sætte sin Lid, og kjendt han ikke kan indbømme, at vor Stilling er forviklet, hvilket efter hans Anstuelser end ikke er Tilfældet, om det skulde hælde sig, at hele Landet var underkastet fremmed Herredømme, at fremmede Flag vaiede fra alle vore Taarne og fremmede Pannere gik i Spidsen for vore Hære og voiede fra vore Skibe, antog han dog, at Danmarks Riges Modstandsraft var brudt, naar vor Flaade ikke længer er Herre i vore Farvande, medens han dog ikke troer, at Hændens Flaade vil vige sig i Nærheden, og selv om saa var, er vor Flaade dog derfor ikke tilintetgjort. Han anser et Sleevig-Holsten i Personalunion med Danmark for meget farligt, og naar disse Lande fik særskilt Arme og særskilt Flaade, ja maaskee særskilt Diplomati og særskilte Finantser, vilde den Styrke, der kunde flyde af en sliq Forbindelse, være høist ringe. I hans Dine var en af Tydsklands uafhængig fri Tilværelse det vigtigste, men det vigtigste af Alt er det danske Folks Integritet, og uagtet han i en lang Narrølle har arbejdet for den constitutionelle Frihed, vilde han, hvis han havde Valget mellem enten at bevare det danske Folk eller vor politiske Frihed, vælge det Første og lade ethvert Spor af politisk Frihed gaae tilgrunde, og hvis det danske Sleevig skulde gaae bort fra os og ind i det tydske Rige, saa vilde han følge Sleevig med Kongeriget, han vilde ikke slippe, ikke forlade det.

Hall var enig med Monrad i, at man hellere maatte vælge en territorial Afstaaelse end et Sleevig-Holsten, og at Hovedsagen er, at det bliver sammen, som er dansk i Sind og Hjertelag. Gjennemlæsningen af Forhandlingerne paa Londonconferencen viser, at den Hærfør, der ikke udtaler sig let, og som har Ord for ikke at gjøre en Udtalelse, uden at den er vel overlagt og dybt begrundet, nærer den samme Anstuelse, og Hall anser det ikke blot for sandsynligt, men sikkert, „at den mægtige Haand, som har dicteret de Ord, hvortil der af ham er hentydet, vil vise sig virksom inden Stillingen af den Strid, der nu finder Sted.“ Han gjør med stor Styrke opmærksom paa, at det ikke er Forfatningen af 18de November, der har fremkaldt Krigen, men han støtter sig til en engelsk Minister, der har sagt i Parlamentet: „Det, der har fremkaldt Krigen, og som har muliggjort et saadant Overfald som det, hvorunder Danmark nu ligger, er to Ting, for det Første Frederik den Syvendes Død og for det Andet Englands Afslag med Hensyn til Parisercongressen.“ Han forsvarede den svensk-norske Regjering, som var bleven beeholdt for at have bragt os paa Glæde, og han troer, at den Tid vil komme, da det vil træde frem til fuld Erkjendelse, at der ikke findes nogen hæderlig, betrygget og uafhængig Fremtid for de tre nordiske Folk, uden gennem en endelig Sammensmeltning. Hall oplyste sluttelig, at allerede da Thronskiftet fandt Sted, og da Bevægelsen mod Danmark vovede med utrolig Hurtighed, ansaae han et Ministerkifte for nødvendigt, og det tilkommende Ministerium burde ikke blot besidde Kongens Tillid, men det burde tillige være et saadant, der ved sit Forhold til den hele Ordning, imod hvilken Bevægelsen rettedes, var mest stiftet til at hævde og sikke de antastede Rettigheder. Han antydede tillige, at han havde forsøgt at bevæge den nærværende Conseilspræsident til at gribe Røret, og skjøndt han ikke troede, at det vilde have forhindret Krigen Udbrud, beklagede han dog, at det ikke lykkedes, da det var hans Overbevisning, at hvis et saadant Ministerium havde staaet i Spidsen for Styrelsen, vilde en valkende Usikkerhed i den øverste Ledelse og en vis om sig snigende og mere og mere om sig gribende Mistillid og Mistænksomhed ikke have fundet Sted. I de sidste D-

tringer saae Monrad et Angreb paa sit Ministerium, hvilket Hall dog paa ingen Maade vilde indrømme.

Medens Rigsraadet har lysselsat sig med denne langvarige og meget vidtløftige Adressediscussion, har Regjeringen afluttet en Raabenhvile, der skal vare i 11 Dage og udløbe Søndagen den 31te Juli kl. 12 Midnat. Betingelserne ere meget ugunstige og vække ingenlunde Haab om, at de tydske Stormagter vilde benytte den vundne Geir med Maadehold. Blokaden er hævet, men Nørre-Jylland holdes besat, hele den sjeendtlige Administration gaar sin Gang, Udpressninger fortsættes, og alt Samkvem mellem den af Hænden besatte Provinde og Terne er forbrudt. Den vundne Tidsskrift skal benyttes til at danne en Fredsbasis, hvorefter en længere Waabenstilstand skal afluttes, under hvilken Underhandlinger betræffende Detailspørgsmaalene skulle føres. Uagtet man vil vide, at de tydske Stormagter skulle have negtet at antage nogen anden Fredsbasis, end et Danmark til Kongeaen, ere Betsretningerne dog endnu saa usikre og modsigende, at man ikke ubetinget kan sætte Lid til denne Paastand, men endnu har man i ethvert Tilfælde ikke sporet nogen Virkning af Frankrigs mæglende Optræden. En Correspondent i „L'Indépendance Belge“ anser Hertugdømmernes Ledelse fra Danmark som den sandsynligste Afgjorelse; han mener dog, at Lauenburg i saa Fald vil blive bortbyttet for Nørre-Sleevig, medens han lader det henstaae usgjort, om Als og Linien Nord for Hjørsborg skal tilfalde Danmark, eller om den preussiske Aabenraa-Tenderlinie skal danne Grændsen. Kongen af Belgiens Besøg i Vichy hos Keiser Napoleon sættes i Forbindelse med det danske tydske Spørgsmaal, og man fortæller tillige, at Prinds Hans af Glücksberg, hvis samtidige Nærvarrelse paa de mest forskjellige Punkter har lysselsat den politiske Verden, er vendt tilbage til Kjøbenhavn over Lübeck og har overbragt Forslag til en Fredsbasis fra Hæfjerne i Wien og Berlin. Denne Meddelelse er dog meget usandsynlig, da Kammerherre Quaade, ledaget af Oberst Kauffmann skal afgaae til Wien for at underhandle, og de tydske Blade berette, at Hr. v. Biemarck i egen høie Person vil begive sig til Østerrigs Hovedstad for at deeltage i Underhandlingerne. Danmarks Indtrædelse i det tydske Forbund, en Eventualitet, hvortil endog Monrad har hentydet i sin ovenomtalte Tale under Ordskiftet i Folkethinget om Adressens Indgivelse, vil møde afgjort Modstand fra Frankrigs Side, og der paafaaes, at Drouyn de Lhuys alt har nedlagt en energisk Protest mod den nævnte Forening. Det andet Alternativ, Hertugdømmernes fuldstændige eller delvise Indlemmelse i Preussen, modfatter Frankrig sig ogsaa, medmindre det faaer en passende Skadestofstatning ved Rhinen. Keiser Napoleon vil heller ikke tillade, at Hertugen af Oldenburg faaer de omtvistede Hertugdømmer, fordi han vilde komme under Ruslands Indflydelse, medens Frankrig i dette Tilfælde staaer paa en spændt Fod med denne Magt, som efter hvad man vil vide, alt har modtaget Tilfagn om en Orlogsstation i Kiel, hvis det tydske Hertugen af Oldenburg at sætte sine Forbringere igjennem. Det er høist sandsynligt, at Keiseren til en vis Grad har forpligtet sig ligeoverfor Augustenborgeren, og dermed staaer hans Optræden mod Hr. v. West og hans Rolle som Beskytter af Staterne af anden Rang i god Samklang. Ifølge de officieise Blades Sprog synes Frankrig ogsaa at begunstige Danmarks Forening med Østerrig. Men et Skandinaviens vil igjen Rusland paa ingen Maade give sit Minde til. Naar dertil endnu kommer, at Enigheden mellem Østerrig og Preussen ingenlunde er saa stor, som man efter deres Optræden mod os skulde antage, kan det ikke negtes, at det ikke er umuligt, at der kan opstaae diplomatiske Forviklinger, som maaskee kunne aabne en eller anden heldig Chance for os, skjøndt Lykken rigtignok ikke hidtil kan siges at have begunstiget os. Et engelsk Blad fortæller, at Keiser Napoleon for ikke længe siden forsvaret skal have sagt til sin Underrigsminister i flere hvisttaende Statsmænds Nærvarrelse: „Min kjære Drouyn de Lhuys, i Løbet af sex Maanedere have vi ikke gjort et eneste Feiltraak!“ Med Tanken henvendt paa de Dymygelses, som England i den Tid har lidt, var Keiseren berettiget til at sige sig selv og sin Minister denne Compliment. Men det er ikke saa vanskeligt at undgaae Feiltraak, naar man forholder sig aldeles passiv, og det har været Tilfældet med Frankrig i den nærmeste Fortid. Smidkærlig have Østmagterne sluttet deres Alliance, Frankrig maa omsider bestemme sig til at opgive sin avventende Stilling, og det skal nu vise sig om en lignende Compliment om en Maanedes Forsøg vil være velstort. Den almindelige Opmærksomhed er i dette Tilfælde sættet paa Frankrig, og det er ingenlunde umuligt, at det af Hall udtalte Haab, at det af den mægtige Keiser foretagne Træk vil hidsføre et gunstigt Omslag i vor Stilling, kan gaae i Opfyldelse. Vi vilde dese dette Haab, hvis Forholdene ikke stillede sig saa uheldigt, at der ikke er levnet megen Tid til at oppebie de gunstige Chancer, som den nærmeste Fremtid maaskee vil bringe.

M.

Literatur.

— Af Udtoget i danske Blade vilde de livlige Breve, som „Times“ Correspondent, Mr. Gallenga, skrev fra Sleevig være en stor Deel af vore Lesere kjendt. De udgives nu samlede i en Oversættelse under Titlen „Krigen i Sleevig 1864“, og de to udkomne Hefter tilsaale i høi Grad ved den upartiske Dom og det rette Blik paa Forholdene, som er et særkjendende for hvad denne Journalist leverer. (P. O. Philipsens Forlag.)

Kunst.

— Et nyt Portrait af Kong Christian IX, der udmærker sig ved en heldig Lighed, og hvortil der om kort Tid vil udkomme som Pendant Hds. Maj. Dronningens, er i Lithographi af E. Fortling udkommet paa E. Børgensens & Co.'s Forlag.

Jernbanevæsen.

— Iværksættelsen af en Forbindelse mellem det lille Hav og Atlanterhavet, over Sydamerikas Fastland, ved en Jernbane fra Chili til Rio Grande, er rykket nærmere ved Opdagelsen af et Pas over Andeshjergene, saa at der ikke vil behøves nogen Tunnel gennem denne Bjergkjæde, men hele Farten kan stee under aaben Himmel. To Ingeniører have i dette Foraar undersøgt Egnen, og ere komne til det Resultat, at den paatænkte Bane, af nogle og tyve Miles Længde, vil kunne bygges der for 16 Millioner Rigsdaler. Saaledes er den største Vanskelighed fjernet, og den sydamerikanske Jernbane bliver maaskee tidligere færdig end Jernveien mellem Frankrig og Italien, da Tunnelboringen gennem Mont Genis frembyder saa store Hindringer, at alle Beregninger med Hensyn til Fuldførelsestiden have vist sig utilforladelige.

— Nicaraguas Regjering har sluttet Contract med en Engestmand om Anlæg af en Jernbane fra Monkey Point ved Atlanterhavet, langsmed Nicaragua- og Managua-Søerne, til Byen Leon ved det lille Hav.

Blandinger.

— En ung og smuk Spanier, Juliano Donato, er i den Grad Gjenstand for det wienste Theaterpublicums Tilbedelse, at de begejstrede Tilskuere endog have spændt Hestene fra hans Vogn, og selv trukket ham hjem. Og hvilke mærkelige Bedrifter udfører da denne Gud paa Theatret? Han danser. Det gjør saa Mange; men denne Spanier danser som Faar, idet han kun har eet Been at danse med. Wienernes Genrykkelse over denne anatomiske Mærkelighed bringer dem aldeles til at glemme, at sliqe Productioner ikke kunne henregnes til de Konstantbelsere, der høre hjemme i Terpsichores Tempel; i deres Haas agte de ikke derpaa, og overalt hvor han viser sig i sin glimrende spanske Dragt, strømmer Almuen sammen og raaber Hurra for ham, hvilken Gylnding han modtager med en sand Herfermine. Han er allerede traadt op over halvhundredte Gange, og har danset sig en smuk Kone til, idet Stuepillerinden Julius har stjentet ham Haand og Hjerte.

— Den tahitiske Regentkammes bekjendte Raon Pomare skal oprindeligt være et Egenavn, givet Faderen til den Første, som regjerede over Terne dengang Cook kom dertil paa sin tredje Reise. Faderen, hvis rette Navn var Otun Tina Variaton, foretog nemlig engang et Krigstog op i Hørgene, og kom tilbage med uforrettet Sag, men med en voldsom Høste. Fra den Tid mindede hans Kone ham stjentende om, hvor slet han havde udført sine Sager, ved at kalde ham Po-mare, hvilket betyder Nat-Høste; han optog disse Ord som et Tilnavn, og efter hans Død have hans Efterkommere bevaret det som Hærførnavn.

— Pariserne have altid vist stor Tilbøjelighed for det Vidunderlige; de hedes ved det Dagligdags og finde det yderst tillokkende, at kunne aabne Vinduet paa Klem og sige lidt ud i det Ubekjendtes Rige — eller dog troe, at de gjøre det. Derfor følger det af sig selv, at Chiromantiens Profet Desbarolles, som holder Foredrag i Frankrigs Hovedstad over sin formeentlige Videnskab, hver Dag vinder nye Tilhængere, og at Tilhørersalen er propfuld, naar Afgangen staaer aaben for Alle. Ved et af disse Foredrag havde en Kommethv sneg sig ind med. Han fandt den tætsluttede Tilhørersmasse særdeles tjenlig til at øve sin Kunst paa; et Doufin kommer havde han allerede tæmt, og agtede netop at udvide sin Bedrikt, da en Nabo bankede ham paa Stulderen og sagde med dæmpet Stemme: „Om Forlæbelse, Herre! Jeg har et Par Ord at betro Dem. Vel er jeg endnu ikke meget kyndig i Chiromantien, da det er første Gang, jeg overværer disse Møder, men dog troer jeg, blot ved at betragte Deres Hænder, med Visshed at kunne forudsige, at De inden fjorten Dage vil staae for Criminalretten.“ — „Min Herre!“ — „Tys! Ingen Støi... behag at følge med. Jeg er Politicommissair!“ — Og Chiromantiens Spaadom begyndte saaledes strax at gaae i Opfyldelse.